

PARALITYK (1) *sb m*

Oba a jasne.

sg G paralityka (1). ◇ [D paralitykowi. ◇ I paralityki(e)m.]

Sł stp notuje, Cn s.v. paraliżem abo ślakiem zarażony, Linde także XVII w. (z Cn).

Porażony paraliżem [paralyticus – zarażony tą niemocą [= apopleksją] Murm 68; – paraliżowaty Mymer¹ 39v; – ochromiony, powietrzem zabity, niedostateczny na którym członku Mącz 277a; – paraliżem zarażony Calep; paraliżem abo ślakiem zarażony, paralityk – paralyticus Cn]: gdzie [w Ewangelii] Pan Kryłtus do onego vzdrowionego Páralityka mowił Otoś iuż zdrow WujJudConf 90; [ktory iż był powietrzem zaráżony przeto go zwano páralitykiem BazHist 41v (Linde błędnie: parylityk); GilPos A5v].

Cf PARALIŻOWATY

ZCh